תורקומניה, אלא לאמינני ודאבוננו רדיפת י ת ו ד י ת, ובראשה עומדים, הה! אלה מאחינו אשר יחוי אתנו לחסו על שדה הנטיעה, אחנו יחד סבלו, ועכשיו הה! מה גדולה חבושה ומה גדול הכאב, נקמת דם אחינו, חללי הנטיעה, היא, על קבענו נפשותיהם, על עקרנו הנטוע, על הקילוני בבור דמיהם ודטינו השפוכים על שדה מלחמת הנטיעה. ,עור כעסם לא שכך, ,עור ידם נטויה.

ואותה העבודה והרגשות המושתפים עוד אנם, כי העקידה הגדולה תהיה האחרונה, תהרס את שאריהנו, תבריחנו אולי מארצנו.

למה זה באת, עקידה, עקידה גדולה ואדורה ?

אניחו

מעניני היום

הכנסיה האלבנית

בגליון „תאור" של יום אתמול הודענו על דבר הכנסיה האלבנית והחלטותיה. והנה, היום מצאנו בעתונים הסלוניקים דין וחשבון ארוך ומענין על דבר הכנסיה הזאת, המענין מבחה וכמה פנים.

הכנסיה נפתחה במעמד חמשה ועשרים מחשובי האלבנים. מיד אחרי מנאם הפתיחה קם המורשה האלבני מקדסיבו, ר ג ' ב ב י, ויודיע שהכנסיה החליט ליסד בית ספר אלבני ב א ו ס ק ו ב. רק אם יומד ביום ספר זה, יוכלו האלבנים לעבר בשיטה לטוכת האלבניות.

כי אמנם, עד כה היה בבר לאלבנים בית-מדרש תימון באלבסאן. אבל, מה תרוחו בבית-מדרש זה, אם לא היו להם הי בתי-ספר למתחילים. להמכינים את עצמם לבית-מדרש ? הנה, למשל, באוסקוב: מחוסר בית-ספר אלבני שם הוכרחו האלבנים לבקר את בתי-הספר של הממשלה ולא יכלו ללמד על בוריה את הלשון האלבנית.

הכנסיה החליטה לקבל את הצעת ר ג ' ב ב י, ובדי להשיג את הכסף הנחוץ להחזקת הבית יפנו להעם ויבקשו נדבותיו.

כן הציעו רג'ב-בי וחברו ד ר ו י ש ת י מ א ליסד באוסקוב עתון בלשון אלבנית ובלשון תורקית, בדי לפור את האמונות התפלות של אויבי האלבנים בנוגע למשרותיה ולהרישותיה של אלבניה. הכנסיה הסכימה גם על זה.

אז יעברו חברי הכנסיה להשאלה העקרית, שאלת האלף-בית. דרויש חימא הציע לפנות לשיך-האשלאם, בבקשה שיתן „שחוה", בה יצהיר כי ההשתמשות בהכתב הלטיני להלשון האלבנית אינו עון ביחס להדת המושלימית וכדי להמך ברעיוני, הוא מראה שהמושלימים בבוסניה, ברוסיה, בתורה, בסין משתמשים בכתב אחר מאשר בכתב הערבי.

חידאר-בי, מורשה של עשרים כפרים אלבנים, ספר שהכהנים המושלימים המפורסמים ישמעאל ח ק י וחנ'י ו י ל ד א ן אמרו ל ה א ל ב נ י ם, ששאלת הכתב לא תוכל להשפיע במה שהוא על האמונה.

והמורשה חיסין בי קרא:

-- הנה אנחנו, שלמדנו את לשוננו האלבנית בכתב הלטיני—האם אין אנו מושלימים טובים, מושלימים נאמנים להנביא ? יהאם אין זו ראיה, שהכתב לא זעזע בשום אופן את העניני בעניני דה ?

סוף כל סוף החליט להנן בכל האפשר על ה„תרבות האלבנית" והשתדל שהכתב הלטיני יהיה הכתב הלאומי של האלבנים.

בסוף הכנסיה קרה מקרה מענין: אחד המורשים דרש להזמין להכנסיה הבאה גם מורשה אחר מיער „אחדות וקדמה". נשיא ביח המורשים התנגד בכל תקף להחצעה הזאת, מפני שיש לחשש פן ימאן ועד „אחדות וקדמה" לקבל את ההזמנה ואז יפרץ ריב גדול בין האלבנים והתורקים, מה שאינו נחוץ כל עיקר.

לסוף החפזרו המורשים בהכטחה לשוב בעשרים לחדש יוני להכנסיה הגדולה של י נ י נ ה.

הבלבולים באלבניה

בנוגע לבלבולים באלבניה אין למצא בעתוני הבירה פרטים רבים. לעומת זה מצאנו בה„היימס" האחרון את הפרטים המענינים הבאים:

ההתנגשות הראשונה בין גדודי הממשלה ובין האלבנים, בכליל פריסטינה, היתה בשלשה לחדש אפריל. לפי דברי האלבנים, הגרירים הם שהחלו לירות על העם, ואולם הממשלה מבטיחת שארדבה, האלבנים הם שהחלו לירות על הגדודים, אשר באו רק לחשיב את הסדרים למכונם. איך שהיה, ודבר אחד ברור על כל פנים: יום אחד אחרי זה נפגעו שלשת אלפים אלבנים בשלשה לגיוניה צבא עם שנים-עשר מקלעים.

להמתונם של גדודי הממשלה העמידו גם האלבנים שלשה מקלעים על אחת הדרמות (מאיפה באו להם המקלעים אי-אפשר כלל להכין), ויחלו לקלע בכל תקף על הגדודים. שמנה וארבעים שעה ארך הקרב בלי תוצאות חשובות. משני הצדדים מתו ונפצעו רבים ומשני הצדדים החליטו לנוח.

בליאקובה. -- החלה גם כן תנועת מרד, אך אין יודע ערין מה ההוצאות. ב א ו פ ק הצליחו גדודי הממשלה להבריח את המורדים אל בין ההרים. בינתים שלחה הממשלה שנים ועשרים לגיונות עם מספר רב של מקלעים גדולים למקום המרד.

לפי ה„דילי כרוניקל" גדודי האלבנים לא בממשלה עצמה, כי אם „ב ת ו ר ק י ם ה צ ע י ר י ם ו ב ש מ ו ת ם ה ר ע ה". המרד אחז בכל פנות הארץ ועל הגבול הסרבי אפשר לשמע את יריות המקלעים. הממשלה עצמה מודה שמקלע אחד נפל בידי המורדים.

גדודי הממשלה התרכזו ב ק ו ס י ב ו. הממשלה החליטה להכניע אז המרד, ויהי מה. ממשלה אוסטריה הכחישה את השמועה, שהיא משתתפת עם האלבנים במרד הנוכחי נגד עיתומניה.

אומרים כי מסלה הברזל מאיסקיב למיטרוביצה נחרבה כליל על ידי האלבנים, מסביב למיטרוביצה, על גבול אוסטריה, טרבוה והרשחור חינים ארבעה אלפים ארנאוטים, תחת פקודתו של עיסא בולטינק, פשטה שמועה שאיפק ופרימטינה נפלו בידי המורדים, אך להממשלה לא הגיעו כל ידיעות המאכדות את השמועות הללו.

הבלבולים בחבש

עוד הפעם תלגרם מחבש, ועוד הפעם נאמר בו, כי מנליק לא מת, אלא שמצב כריאותו רע מאד ושרומה הוא למת. על כל פנים, אם מת או לא, הרי בשביל הממלכה החבשית אין יחד מנליק ואפילו את ,ציני האחרון,—להניח את הממלכה תאיתו בקרבתו —לא רצו למלא. תאיתו נורשה לגמרי מהארמון ומסביבתו של מנליק הגוסס, והממשלה נמצאת בידי ראש תמאמה ועוד „ראשים" אחרים.

„ראש" אוליה, ממדינת ת י נ ר ה, הרים ידו נגד הממשלה החבשית הנוכחית, ובתלגרם ששלח לכל הפקידים העומדים תחת ידו בקש מהם לעמד על צדו ולצאת אתו למלחמה על עדים-אבבה. בתלגרם הזה השתמש „ראש" אוליה במלים סודיות, כדי שלא יבינו בעדים אבבה. שם נ א מ ר:

„הפרה האדומה שלי הלכה לאבור; עזרו נא לי לבקשה ולמצאה".

הפרה האדומה—זו היא המלכה תאיתו, שגורשה מהארמון. הפקידים הבינו זאת וברובם נתנו ל„ראש" אוליה את ידם, וראש אוליה יצא לקראת „ראש" מ י כ א ל, שמהר מעדים אבבה לתיגרה.

המצב כמדינת חבש חמיר בכלל מאד. הפקידים משתדלים להשתמש בחזרמנות הנחונה בידם, כדי להשתחרר מטרותה של עדים-אבבה. במקומות רבים נקטעו חוטי התלגרף. אין יתר פחדו של מנליק על הארץ. חוששים שמא יפרצו בלבולים חוקים בקרב הימים.

בינתים התחזק גם המולה. בסומליה האנגלית והתחפשות ראשי השבטים השונים על גבולות חבש השתחררו כבר ואין הם משלמים יתר את המסים. אומרים, כי „ראש" אבבה, הודיע עוד מימי המלחמה עם האיטלקים, הודיע לעמי הדרום שהבקע יבקיע על עדים-אבבה למלך עליה.

זהו המצב לעת עתה.

הנשים והבחירות

הועדה המיוחדה, שנבחרה מאת בית-המורשים לדון בדבר נתינת זכות הבחירה להנשים, החליטה ברוב גדול להשתדל בפני הבית לטובת תתקון הגדול הזה ויש חקיה שלהבחירות הכלליות הבאות תשתתפנה גם הנשים בנתינת קולות. אחרים מגדולי הצרפתים משתדלים, שלבד זכות הבחירה תתן לצרפתיות גם זכות ה ע מ י ד ה לבחירה, באופן שבבית-המורשים הצרפתי תהיינה בעתיד מורשות ושראש הזרה תובל להיות פעם אשה.

כידוע, יש להנשים באנגליה זכות הבחירה והעמידה לבחירה עכור העיריות. בשוריה ובפינלנדיה, בזילנדיה החדשה ובעור מדינות אמריקניות אחרות יש להן מבר זכות הבחירה והעמידה לבחירה לבית-המורשים. בפינלנדיה הגיעו כבר נשים אחדות למדרגה מדינית חשובה.

הימה העותומנית

כנראה תסבר הממשלה העותומנית את בנין ספינות המלחמה החדשות—לאנגליה. הממשלה האנגלית הבטיחה שבירידותה לעותומנית נבונה היא ל ה מ ע י ט כבל האפשר את הוצאות הבנין, ולהשתדל שעותומנית תרכש לה באמצעים מועטים אנו אדיר וחדיש. הנה כי כן, חושבת הממשלה העותומנית שבעור שנתים או שלש תהיינה לה שתי ספינות

6 אסתר היפה

ערבה כל שמחה

רד' אשכנזי כתב לאסו בקרקובה ויבשרה את דבר התחתנותו עם משפחת קירה. הוא תאר לה בצבעים בהירים את תמונת ארושתו היפיפיה, את צלמה המלאכי ואת סגולות נפשה האצילית. „לו ראית, אמא, את הצבית -כתב החושק השכור מאהבה בין יתר דבריו—„לו ראית את בה האלהים, את הנפש הרעננה, בעיניה הצוהרות, בשערותיה הלבנבנות, ותחבקיה בין זרועותיך והיא גם היא חבקתך בשתי זרועותיה ה„שישיות", כי אז" ...

עוד לא הספיק החושק הצעיר להביע בכתב את המון רגשות חיוניותיו, אשר הסתערו וישתפכו בקרב כתי נפשו—והנה הדלת נתפכה על צירה, ואיש אחד, עמים בשתי חבילות-מסע על כתפו, בא החדרה.

— אליעזר ! . . . מה לך פה ? . . . איך זה באת הנה ? ומתי יצאת את עיר הבירה ? אוי ! מדוע זה פניך מפוקות אימה ופחד ? . . . מה קרה ? דבר ! . . .

כמה סבב הרופא הצעיר בשאלות רבות את כן משק ביתו, אליעזר, אשר שמר את ביתו בקושטא.

— חרגע-נא ארוני ואיש חסדי — ענה אליעזר אשר ראה כי ביאתו הפתאמית הפחיתה מאד את ארוניו — הן אמנם אין בשורה טובה בפי, אך אם עוד לא תאחר את המועד יכול תובל להמיב במעט את אחיך האומללים הנתונים בצרה גדולה.

— אבל מדוע זה הדבר בחידות ? — התרגז הרופא אשר פקעה מן מבלניתו — יאירו נא דבריך וארעה —הגדולה היא הרעה כאשר תראינה אתה בעיני רוחך !

— טי יתן והיה כדברי ארוני — רטן אליעזר וישא למרום עיניו — אנכי באתי אליך בשליחות רבנו הגדול וראשי עדתנו, לבקשך כי תחוש מיד לעזרת אחינו השרויים בצרה גדולה, לדגלי הגזרה הרעה אשר גזר עליהם השולטן ה ח ד ש לגרשם מן הארץ.

— השולטן ה ח ד ש ? ומוראך השולטן איהו ?

— השולטן מוראך גוע וימת ועל כסאו עלה בנו מ ו ח מ ד ה ש נ י, אשר שב מארץ גלותו.

— זה הוא הכל ? — קרא הרופא בסנצה ואבן גדולה נגולה מעל לבבו בשאפו רוח בחזקה — הנך ראוי כי צדקתי בדברי. המצב לא כל-כך שחור כאשר תתארהו ובאשר יחשבהו רבנו. הן די לו להתרפס מעט לפני ה„אמא" (ולידה) מופיה ובערתי אחרי ה„גזרה הרעה" בבער החמץ בפסח.

— המבח-נא ארוני החכם ישמע את כל דברי — קרא אליעזר ויתאנח — הן אמר אמרה להתרפס לפני אם השולטן יומה העביר את רוע הגזרה, אך מפקפק אנכי אם הפעם יצלית הדבר בידך, כי קצף השולטן נגד אחינו גדול מאד עד כי כל בקשותיה של השולטנית מופיה תעלינה בתוהו.

— האם כה גדולה היא האשמה אשר אשמו אחינו להשולטן החדש ? הן במבוהו הגדולה שבחתי גם לבקש ממך את סבת הגזרה ?

— הנני לספר לפניך את הכל — קרא אליעזר אחרי אשר ישב על הכסא אשר הביאו לו, — במיתתו של השולטן מוראד ירד גם הוזיר הגדול סיסמן פשה אשר היה רצוי ואהוב ליהודים, והצורר הגדול פירחד-פשה ירש את מקומו. עריצותו של הוזיר החדש והנהגתו הגפתנית העירה את חמת גדודי האיספהים בגדו ויקשרו קשר נגד הממשלה ונגד השולטן, המורדים לקחו להם לראש איש נבוב ופוחז, עבד-אללה שמו, אשר אביו חונה את דת ישראל ויתמשלם הוא וכל משפחתו. עבד-אללה זה האמין בעצמו כי נגלגל התגלגל בנפש מ ו ס ט פ ה, אחי הנביא מ ו ח מ ד, וכי לו יאתה המלוכה, ויקל ויחלש בחרף-נפש ובגבורה בגדודי השולטן ויעש נפלאות בתוך מחנהו. פירחד פשה-הצלית סוף סוף לנצח את האויב הנורא ובאחת המלחמות נפל עבד-אללה חלל לפני גדודי השולטן. השולטן אשר ידע כי האיש אשר לחם בגדו ואשר זמם לרשת את כסאו הוא מזרע היהודים — בערה בו חמתו עד להשחית. וישפוך את חצי נקמתו על אחינו האומללים בצתו לגרשם

מהטפוס האנגלי הענקי (רודנפט). שלש ספינות קצת יחר קטנות, עשרים ספינות־מקלעיות ועשרים ספינות־תרפיד. בזה תהיה עותומניה מטלה ימית מסדרגה שלישית, יחד עם ספרד, הולנדיה, ברזיליה ורומיניה. על כל פנים העביר עותומניה, בכחותיה הימיים, לא כלבד את בולגריה ורומיניה אלא גם את יון, שהיתה עד כה יתר חזקה על הים מתורקיה.

תלגרמי הויטר

בלבולים בסין

הנקו (י״ה אפריל) ו׳ ניסן:

גלוי־דעת גדולים נעשו בשנה־זה, בגליל הונם. שלשה בתים מסיונים נהרסו, פקידים רבים נהרגו, בתי־הפקידות נשרפו. הקונסוליה האנגלית ובית־המכס שוממים מאדם. הנברים נמרטו על נפשם על אחת האניות אשר בנמל.

שלש ספינות מקלעיות אנגליות יצאו מאונקינג לשנג־שה. גם אניה אמריקנית תפליגה לשם.

רווילט בוינה

וינה (י״ח אפריל) ו׳ ניסן:

תאודור רוזוולט, מי שהיה נשיא המדינות המאוחדות הגיע לכאן בדרך שובו מאפריקה לאמריקה.

מחלת סופר גדול

ושינגתון (י״ו אפריל) ז׳ ניסן:

הסופר והמשורר המהולל, מרק תוין, חלה במחלה אנושה. בכל זאת אין סכנה מידית לחייו. מרק תוין הוא בן חמש ושבעים שנה.

זכיות הנשים באמריקה

ושינגתון (י״ז אפריל) ז׳ ניסן:

האדון תפת, נשיא הקהליה האמריקנית הצפונית, קבל לראיון מלאכות של נשים, אשר דרשו ממנו להמציא להן כי בקרוב תתן לנשים זכות הבחירה.

האדון תפת השיב לחברות המלאכות, כי אין הוא הושב שהנשים צריכות לשאף לזכות הבחירה, כי אמנם, אין הנשים כלן מתענינות בענני המדינות, והיוצא מזה כי הבחירה אי תעמדנה לבחירות רק הגרועה שבנשים.

בשחביע תפת דעתו זו שרקו חברות המלאכות שריקות־בוז להנשיא, הנשיא נזף קצת בהן, ואחרית מהשורקות בקשו סליחה על העלבון שהעליבוהו.

תבערה עצומה

המבורג (י״ז אפריל) ז׳ ניסן:

בטחסן אחד, אשר בחוף, התלקחה אש בתיבות של שמן־אדמה והתפוצצות חזקה נשמעה. מיד אכלה האש בכל הסביבה, וכל החוף בער. עשרות מבבים עמקו בבביה, ואולם רק אחרי עמל רב עלה הדבר לכבות את האש, שני אנשים מתו בלהבות.

אמור רבי־החובלים

וינה (י״ו אפרי׳) ז׳ ניסן:

כל רבי־החובלים של האניות האוסטריות, אשר לחברת לויד האוסטרית, פנו בבקשה להגביה את משכרתם ולהמעיט את עבודתם ואחריותם, ראשי החברה השיבו, כי אין הם יכולים לסלאות את כל משאלותיהם של רבי־החובלים. אך לתנאים אחדים יסכימו. רבי־החובלים מאנו להסכים לתנאים אלה. וינומו שאם עד השבעה עשר לחדש מאי לא ימלאו את כל דרישותיהם יחדלו מעבודתם.

מן הארץ.

— אכן נורא תדבר! — קרא שלמה ופניו הפיקו צער ויאוש — עתה רואה אנכי את המעמד בצבעים שחורים, כן! המצב נורא מאד, ועלי מוטלת החובה לחוש לעזרת אחי ברגע זה, כן, עשה אעשה ככל אשר תמצא לי ידי, אלך אל השולטנית סופיה, אתחנגה — ואדרפסה לרגליה, אתאר לפניה את מעמד אחי הנרדפים והנדחים, והאלהים הגדול, אשר לא עזב חסדו ואהבתו מאת עם בריתו, היא יתנני לחסד לפניה, וקדיע מעל עמו ישראל כל גזר־דין רע וקשה.

את הדברים האלה דבר הרופא הצעיר בכל חום התרגשותו ובסערות־נפש מאין כמוה. הוא לבש בחפזון את מעילו ולאליעזר אמר: חכה נא לי פה עדי לכתי ביתה אחר ארוסתי והגדתי לה כי נכון אנכי לשים לדרך פעמי למען הצל את עמי; הן בטרם אנכי כי היא לא תמנעני מזאת כי נפש יקרה לה — נפש אלהית!

תרגם **משה בר־נסים**

רגיעה ענמית

ברלין (י״ו אפריל) ז׳ ניסן:

בעזי הבנינים החלטו הגיעה כללית לכל גרמניה, לבד מברלין ומרמבורג. ארבע מאות אלף פועלים יסבלו בדרך ישר מרגיעה. וו ושמנה מאות אלף פועלים יסבלו ממנה בדרך לא ישר.

להפועלים ישרק אחר עשר מליון מרק בקופתם, ולכן אם יכריזו, אותם הפועלים שוסיפו לעבד, אמיר כללי כדי לבוא לעזרת המיבלים, הנה לא יספיק להם סכום זה אלא לחמשה ימים. אחר כך יבא הרעב עם כל נוראותיו.

לעמת זה מוכנים בעלי הבנינים וניתני העבודה לסבל אמיר של הדשים אחדים, כי כסף רב יש באוצרותיהם.

המצב באנגליה

לונדון (י״ו אפריל) ח׳ ניסן:

לורד רוזברי פנה במכתב חם לראשי המשטרים בבקשה שלא ירחקו את הקץ ושיסכימו להתפשר עם הרפשנים בראת ענינים, ביחוד בענין המכס.

המשטרים השיבו אחור את בקשתו, באמרם כי בקשה זו היא חרבן הבניתם.

המלחמה בין המשטרים והרפשנים מתחדדת יתר ויתר.

אסון בים

תוקיו (י״ז אפריל) ח׳ ניסן:

אניה יפניה מחחת למים שבעה במצולות בשעת הרגליה, בלשון־ים הורושימה.

חדשות שונות

חילמי פשה בפטרבורג. — מי שהיה הזיר הגדול בעותומניה, חילמי פשה, העובר עתה למסעיו בערי אירופה, יבוא ביום 26 מרס לפטרבורג. בבאו ישחה הזיר הגדול כשני שבועות.

חילמי־פשה עוכר למסעיו בתור איש פרטי ושום תעודה רשמיות לא נמסרו לו.

הבחשת שמועה. — מאה מר א״י גרוזס, מבקר ספרי ישראל בפטרבורג, נתקבלה הבחשה על הודיעה כי מי שהיה ממלא מקום רב העדה באודסה, הד״ר פ. אפינוביצקי, נתמנה למשרת מבקר לספרי ישראל בפטרבוג. גרוים ישאר גם הלאה המבקר.

עלילת דם בעיירה פולנית. — מקינסקיה־ואליה, בפלך לובלין, כיתבים לה״היינט״, כי בשבוע שעבר נמצאו תושבי העיירה הזאת שרויים בפחד גדול עלידי העלילה הנשנה והכוזבת — עלילת־הדם. ביום אחד התפשטה השמועה, כי לאחד התושבים הנוצרים גנב בני הקטן, אשר איש יהודי משך אותו אל ביתו בערמה וירצחהו נפש, בכדי להשתמש בדמו לחג הפסח. השמועה הזאת התפשטה במהירות בין התושבים הנוצרים, והטילה ביניהם סערת־רוח. התחילו מאיימים על היהודי שיעלילו עליו את עלילת־הדם ועל יתר היהודים תושבי העיירה כי יעשו בהם שפטים. ואמנם, אפשר היה לראות בעיר סימנים מוכיחים, כי רוצים באמת „לעשות נקמות ביהודים״.

על היהודים נפלה חרדה גדולה והוסיפו את שר הטחוז לבוא, והוא בא אמנם ויבור, כי בל ספיר המעשה הוא שקר גמור, מפני שהניצרי עצמו אומר, כי לא אבד לו ילד כלל. אכל ההסון לא חפץ להאמין גם להאב עצמו, ולא פסקו מצעוק כי היהודים שחטו אותו בכסף. שר הנזחון פנה אל תכהן בבקשה, כי ישפיע על ההמון, ורק הודות להכהן, אשר נשא נאום בבית הכנסת במשך ד׳ שעות, נרגע ההמון, והעיירה ניצלה מאסון.

מטבעות יהודיות עתיקות. — במוזאון הבריטי בלונדון, הוצגו עתה לראיה לפני הקהל, קבוצה של מטבעות עתיקות יקרות־הערך מאד. אז רוב המטבעות הללו רכש לו המוזאון עוד זה לא כבר; כיניהם נמצאים רינדרים ואדרבמונים מימי המרד השני בשנה קל״ב למספרנו, שקל כסף ובקע מימי יהודה המכבי, מטבע של כסף שלא נודע שויה מימי מנילאים, אחי תלמי הראשון, מטבע של זהב מימי אנטיוכוס הרביעי, מלך סוריה.

מופלאות מאד הנה גם מטבעות הזהב אשר חרת הקיסר אספסיאנוס לזכר מפלת היהודים.

יהודים בעירית אלכסנדריה. — בתחלת ירח מרס היו באלכסנדריה של מצרים בחירות חדשות אל הנהגת שלטון העיר, היהודים עשו תעטולה נמרצה בעתונים, כי לא יבחרו ביהודים. אבל למרית התעמילה הנמרצה מצד האדוקים השחורים נבחרו שני היהודים, הם הד״ר נוסטב וולינטין, ראש הריפאים בבית־החולים היהודי, והסתנדס אלדו אמברון, ברוב גדול של רעות. מענין הוא הדבר, כי שני היהודים האלה נבחרו אל ההנהגה העירונית, ביותר הודות לרעותיהם של היונים והאישלקים.

יהודי בתור ציר. — המירשה היהודי ברזלי נתמנה מאת הממשלה למלאך אשליה בפיקין. ברזלי היה עד כה אחד מנדולי מנהיגי בית הנבחרים האישלקי.

ירושלים יום־יום

לכבוד האדון פרס. — כבר ראו קוראי „האור״ מהמה עה שפרסמנו בגליונות האחרונים, שאגדת „כנור ציון״ החליטה לערך נשף נגינה לכבוד המנגן האדון פרס, ולהגיש לו את הכנסות הנשף בתור מתנה עבור פעולתו.

והיא, כמדומה לני, הפעם הראשונה שאגדה ירושלמית משלמת ריצרה משלום יפה ונחמד כזה, כי אמנם, האדון פרס הוא לא בלבד היוצר את אגדת „כנור ציון״, כמוכן בעורהם של טיבי המנגנים והמנגנות בעירני, אלא הוא היה גם הנפש החיה שבה, הנשמה של האגדה כלה.

ככמה עסל, בכמה צרות החל האדון פרס את עבודתו הקשה, — יודעים רק אותם המעטים שהשתתפו אתו בנסיונותיו או שעקבותיו בהשתדלותו. לולא האדון פרס, כי אז מי יודע אם היתה לנו אגדה נגינית, ובלי ספק לא היינו מבלים בירושלם הנרדמה שלנו שעות אחרות של תענוג.

ויפה עשה האגדה, יפה מאד שהיא רוצה להביע את תודתה לנשואה החרוץ, ומקוים אנחנו שגם ירושלם בכלל, שכל איהבי הנגינה והרוצים בהתקדמותה — שגם המה יראו את אחדתם להמנגן האהוד בבקרה בהמוניהם את הנשף הנגיני לכבודו של האדון פרס.

הפרי הראשון. — בגליון יום הפורים הודענו שהאדון קמינץ הבין סיף־סוף את חובתו הלאמית ויתלה שלט עברי עצום על שער המלון שלו. כמובן, לא היה זה אלא בדיחה פורימית ועוד יזרמו הרבה מים מהירדן לתוך ים המלח בטרם יבין היהודי קמינץ אמת עבריה ופשוטה זו.

אך לעמת זה שמחים אני לראות כי אחרים הבינו, בביחוד השלחני הפורסם ולירי, שתלה שלט עברי גדול ויפה על שער שלחניתו. גם סוחרים רבים אחרים עשו כמותו. חידר, כי טוב מאוחר מלעולם...

מענין, שהרבה בתי־מסחר של נוצרים הוסיפו עברית לשלטיהם ושרופא השנים החדש, כרומטרלי, מצא לנחוץ להוסיף גם הוא עברית על השלט שלו.

העברית צועדת קדימה, ומי יעצרנה?

אורחי הפסח. — לפי מה שנודע לנו, לא יבואו אורחינו לערב פסח ירושלמה, אלא לחול המועד. את ערב הפסח ואת שני הימים הראשונים של החג יחוגו על ספינות, ביפו או בטושבות.

לזה יש להוסיף, כי אורחינו לא ירבו הפעם, כמו בשנה העברה.

„האור״ והתקונים בעירנו. — המאמרים הרבים ב„האור״ על דבר נחיצות תקונים מידיים בעירנו עוררו תשומת־לב בקרב חכרי העיריה עצמם ובקרב הקהל בכלל. מצדדים שונים פנו אל המערכת בחצעות שונות, שפרסם נפרסם בקרב הימים. גם מכתבי התאוננות הגיעונו כמספר רב. אנשי־עסק שונים בקשו כבר מהעיריה למסר לידיהם את התארה ואת הנקיון; התנועה גדולה — אך עוד הלכלוך עצום, עוד האבק מעור, עוד התארה רפה.

מודעות סמנות

איפוא נמצא ברוך באלאבא בן 32 שנה אחותו רוזה כהן סמן פרנציסקו שואלת אודותיו.

לשכת המודיעין ביפו

התנצלות

לחברי המודים הנכבדים!

מפני שקבלתי ידיעה מעציבה בב׳ ניסן אודות מות אמי היקרה לא יכלתי להשתתף במיעצה חשדנגית.

המתאבל י. מיליקובסקי